

JESÚS SE'L MIRÀ I EL VA ESTIMAR

per HANS URS VON BALTHASAR

La història del jove ric que vol renunciar a tots els seus béns i la dels deixebles que ho han deixat tot per seguir Jesucrist formen una unitat en l'evangeli. Entre els dos episodis apareixen les paraules de Jesús sobre la dificultat dels rics per entrar al Regne de Déu. Qui són aquests rics per a Jesús? Els qui s'enganxen a les seves possessions o riqueses, la quantitat de les riqueses no té importància. Hi pot haver rics que no estan enganxats als seus béns de la mateixa manera que hi pot haver pobres que no estan disposats a renunciar al poc que tenen. Quan veu que el jove ric no està disposat a renunciar als seus béns, Jesús parla primer de la dificultat, i després, amb la imatge del forat de l'agulla, d'impossibilitat pràctica d'entrar en el Regne de Déu per al qui no està disposat a renunciar a les seves riqueses, per, finalment, davant l'espant dels deixebles, confiar-ho tot al poder sobirà de Déu. I quan Pere afirma que ell i els altres deixebles ho han deixat tot per seguir-lo, Jesús radicalitza la qüestió en diversos aspectes i en primer lloc enumerant les persones i els béns que cal deixar, després subratllant que aquestes persones i aquests béns s'han de deixar «per mi i per l'Evangelí» —per tant: no per menyspreu dels béns terrenals, sinó postergant-los per un motiu molt concret—, i finalment per mitjà de la clàusula «amb persecucions»; el que es desprèn dels seus béns no arriba necessàriament a un port segur; el *cèntuple* que rebrà es promet només per a la vida futura. El seguiment de què ha parlat Pere consisteix en això: creu en aquest món, resurrecció en el més enllà.

Hebreus ens descriu de quina manera tan «viva i eficaç» la paraula de Déu penetra i jutja la nostra actitud més íntima i més amagada al món. Aquesta paraula destria «ànima i esperit»; l'ànima que potser s'enganxa encara a les coses terrenals i no vol renunciar-hi, mentre que l'esperit «és prompte». L'home no veu les intencions del seu cor, però per a la paraula de Déu tot és «nu i descobert»; només a ella hem de retre comptes, perquè només en ella trobem llum sobre nosaltres mateixos.

Cal invocar el Senyor, com ens diu el llibre de la Saviesa; Salomó apareix com una figura ambigua davant l'exigència de Jesús en l'evangeli. Com a jove rei que és, ha demanat a Déu la saviesa; el llibre de la Saviesa testimonia que el monarca preferia la saviesa a qualsevol poder reial, a qualsevol riquesa, àdhuc a la llum, la salut i la bellesa. L'actitud de Salomó no sembla estar lluny de la del deixeble del Nou Testament. Però en l'Antiga Aliança, on manca el model de Jesús, encara no s'aprecia el valor de la *pobresa en l'esperit* i del *deixar-ho tot*; per això Déu li concedirà, a causa de la rectitud de la seva petició, *riqueses incomputables*. I seran precisament aquestes riqueses les que propiciaran les follies de la seva vellesa. Caldrà el model de Jesús per fer comprendre als homes que el Déu infinitament ric no té més riquesa que l'amor, que pot també fer-se pobre per nosaltres.